

Vad andra inte ser

av Gillian Philip

Översättning Maria Holst

Hegas

Kapitel 1

– De är missfoster. Min mamma säger att de borde äta i en egen matsal. På en egen skola.

Sara blängde över min axel mot bordet där alla de elever som kunde läsa tankar satt. Jag brydde mig inte om dem. Men jag visste att Saras mamma inte tyckte om dem. Och det gjorde inte Sara heller.

– Strunta i dem, sa jag till henne. De kan inte skada dig. Inte när de har fått sina saker inopererade i hjärnan.

– De är Hjärndöda hela bunten. Sara vägrade släppa ämnet. Ser du den stora killen? Liam Stark heter han.

Jag försökte vända mig om utan att det såg för illa ut. Det var lätt att förstå vem hon menade. Liam hade mörka ögon och snaggat hår, och han var mycket längre än de fem andra Hjärndöda som satt vid samma bord. Om Liam inte hade varit Hjärndöd skulle jag ha tyckt att han var ganska snygg. Hans axlar spändes som om han kände min blick. Han tittade upp. När han såg på mig med ögon som lyste av hat vände jag mig snabbt tillbaka. Jag rodnade.

– Att han bara vågar titta på en normal elev, sa Sara ilsket. Liam! ropade hon. Stick iväg till din stödklass!

Ibland tyckte jag att Sara var jobbig. Men hon var snygg, smart och populär. Hon var min bästa kompis och för det mesta tyckte jag mycket om henne. Dessutom blev jag också populär när jag umgicks med henne.

Hon lutade sig närmare mig och viskade:
– Visste du att Liam Stark nästan har dödat en människa?

– Är det sant? frågade jag.

Det kändes otäckt.

– Det var innan han fick implantatet i hjärnan. Hans föräldrar försökte sätta sig emot beslutet. De gick till och med till domstol för att han skulle slippa opereras. Men Liams föräldrar slösade bort en massa tid och under tiden hoppade han på en kille. Den stackaren låg medvetslös i en

vecka och har haft ont i huvudet varje dag sedan dess.

Jag rös.

– De borde ha tvingat Liams föräldrar att se till så att han fick ett implantat.

– Efter det gjorde de det.

Sara tillade surt:

– Liams föräldrar borde sitta i fängelse.

Och Liam också.

Sant. De Hjärndöda var läskiga. När var det de hade börjat dyka upp? För tjugo år sedan? Vissa påstod att det var den naturliga utvecklingen. Några ungdomar blev alldeles för smarta och det gick inte att få stopp på dem. Bankkonton tömdes, PIN-koder avslöjades, personalregister och sjukvårdsjournaler blev hackade, identiteter stals ... Man blev så klart tvungna att

snabbt stifta en ny lag. De ungdomar som kunde läsa tankar behövde kontrolleras. Allihop var inte elaka, men myndigheterna sa att vi andra behövde skyddas. Min pappa höll inte med. Men den dag pappa tycker likadant som myndigheterna äter jag en hink med sniglar.

För tretton år sedan uppfann myndigheternas forskare implantat som kunde nollställa den överaktiva delen av de farliga ungdomarnas hjärna. Alla blev jättegglada. Alla utom min pappa. Implantaten gjorde att de Hjärndöda fick väldigt ont i huvudet. Därför missade de ofta skolan och blev tvungna att gå i stödklass. Men det var trots allt bäst så. Till och med för de Hjärndöda själva.